H. P. Bigest

Isten űrhajója

fantasztikus! regény

Hetedik könyv: István király igaz legendariuma

részlet

Három napi járóföldre Esztergomtól, a Tátra fenyvesei közt három ifjú állja körül a sírhalmot, amely alá apjukat temették. A siketen és vakon elhalt Vazul fiai ők: Levente, András és Béla nevűek. Szótlanul várták ki, amíg sírásó emberük elvégezte a dolgát, s odébb vonult.

– Legalább egy imát kellett volna... – mondja Béla, a legifjabb.

– Vagy egy régi dalt, a Fehér Ló Fiához... – szól Levente, ő a legidősebb a három gyászoló fiú közt.

– Nincs mennyország, miként fölső és alsó világ sincs – közli András, a középső fivér.

– Legalább most ne káromold az Istent! – kéri Béla.

– A szellemeket se bántsd! – pillant rá Levente is.

– Senkit se bántok – feleli András. – Földbe tették, ahonnan vétetett. Jó apánk volt.

– Mégis siketen és vakon kellett meghalnia.

– A vére ölte meg.

– Nem hagyjuk bosszulatlanul!

– Ugyan, fiúk… – szól az öccseire Levente. – István kegyes volt, hogy minket élni engedett. Pénzünk is maradt. Költsük el! Utazzunk! Én a napsütötte délre vágyom! Barna lányokat ölelni az Adriánál, hol kékebb a tenger az ég vizénél. Hajóval át a tengeren. Azt mondják, a part ott mindig buján virágzik, és a fekete bőrű nők öle olyan forró, hogy az ember hétszer is belejük olvad...

– Nem arra lettünk – mondja András.

– Hanem mire? – csattan fel Levente. – Bujkálni, ölni, kuncsorogni haszonleső uralkodócskák pártolását?

– Árpád vére vagy te is! – szól a bátyjára Béla.

– Jaj, hagyjuk már a vért, Bélus. Andris, mondd neki te is!

András megfontoltan szól, mint mindig.

– Te menj, ha tetszik, keress a nők ölében vigaszt a szégyenre és a gyászra.

– Új virradatra feledni kell a tegnapot! – védi a maga álláspontját Levente.

– Soha! – kiáltja egyszerre a másik kettő.

– Hát egyikőtök se tart velem? – kérdi a bátyjuk.

– Ha csak nem Kijevbe jössz te is – feleli András.

– A ruszok lányai faggyúszagúak – nevet Levente –, szájukban megalszik a tej.

Béla próbálja megyőzni:

– Bölcs Jaroszláv támogatni fog. Haddal is segít, ha István ellen indulunk.

András is csatlakozik:

– Miként a napszekér, a népek is keletről nyugatra törnek. Mindég így volt ez, mióta világ a világ!

– Bolondok vagytok! – legyint Levente. – Mióta Ajtonyt is legyőzte, István erősebb, mint bármikor.

– Rossz a lába.

– És öregszik!

– Imre herceg viszont ifjabb nálatok! – vág vissza az öccseinek Levente. Nincs az országban nálánál jobb vadász. És ő is Árpád törzsének sarja. Hagyjátok rá az apja királyi gondjait, bajlódjon ő az uralkodással, meg azzal, hogy ki merről merre vet keresztet…

– Indulj csak, bátyó – mondja András. – Kedved ellenében nem tartóztatunk.

Levente rájuk mosolyog:

– Ha sose látnátok az életben többé, ne is gondoljatok velem.

– Isten megáldjon.

– Vigyázz magadra, testvér!

Megölelik egymást.

– Ti meg egymásra vigyázzatok! – Levente elindul.

Öccsei kivárják, amíg délceg alakja eltűnik a fenyők közt.

– Te indulj Kijevbe, öcsém! – fordul Bélához András. – Én a lengyeleknél várom ki, hogy emberünk – int a távolabb várakozó óriás termetű sírásó felé – bevégezze a munkát, amelyre szólítva lett.

Béla bólint.

– Siess utánam – mondja. – A kettő több, mint az egy. Majd feldobunk egy érmét, melyőnk legyen a Kende, és melyőnk Gyulája.

– Várni foglak, bátyám!

András is eltűnik a fenyők között.

Béla a sírásó emberhez lépdel.

– Bírni fogsz a kannal, Kadocsa?

– Az emse jobb – feleli az óriás. – Ha malacait védi, egy lovat is felöklel.

– Tudod, kivel kell végeznie.

– Meglesz, uram, ne aggódj. Egész csordát erisztek rá, ha kell.

– Kell, Kadocsa. Ha egyetlen fiát halva tudja, Istvánnak hamar vége lesz.

– Magam hozom meg majd a hírt neked.

Az óriás is elcammog.

Béla a sírhalom mellé térdepel.

– Tanúim rá az ég s a fellegek, apám, vérmagyarjaid sosem felejtenek. Bárhol legyél is, világtalan szemed látni fogja István fiának kiömlő vérét, és siketté tett füled hallja majd utolsó hördülését.

28.

– Hogy kerül a csizma az asztalra? – kérdezte Isten – Miért traktálsz most új szereplők dolgaival, Logoszom?

– Egyrészt, mert fontosak lesznek később, másfelől pedig a bemutatandó képeket az operettdramaturgia szerint csoportosítva kívánom a szemed elé tárni, Uram.

– Operett? – kérdezte Isten. – Az meg mi fán terem?

– Zenés színpadi műfaj lesz ezer év múlva, a magyarok nemzeti büszkesége, öt felvonásos hungaricum. Abban lesz szokás az ötödik felvonást látszólag a főcsapáshoz nem kapcsolódó idegen személyek színrelépgtetésével kezdeni, hogy ezzel késleltessék a végkifejletet, így fokozván a színházi nézők kíváncsiságát.

– Színház... – ismételte a szót az Úr. – Van ott büfé?

– Hogyne volna. A felvonások közti szünetekben ott lehet fogyasztani.

– Bájdövéj – szólt az Úr. – Mit esznek ezek a magyarok? Úgy értem, momentán. Szeretik-e, teszem fel, a paradicsomlevest?

– Fájdalom, Uram, de a paradicsomot még senki nem ismeri Európában, mivel az Amerika földjén honos. Levest egyébként sem fogyaszt a magor, bár gondolhatnánk, hogy „lév" nevű táplálékuk a levesek elődje, de ez nem így van – magyarázta a jólértesült Logosz. – Vadragú lévük, vagy a híresebb, a fekete lév, sűrű mártások csupán, miket különféle lepényekkel és cipókkal törölnek ki maguknak a közös tálból. Kásákat és főzelékeket is fogyasztanak, borsót, tököt, káposztát, répát, gyökér-féleségeket és paszternákot is, többnyire főve.

– Ne mondd, hogy húst nem esznek!

– Dehogynem esznek, főve, sülve is. Főként vadat, úgymint fácántot, fürjet, galambot, túzokot, valamint a négylábúak közül nyulat, őzet, szarvast, vaddisznót, mikor, mit sikerül elejteniük.

– Azt kérek akkor – mondta Isten. – Vaddisznó sültet, mártással. És nehogy megpróbáld a szememet kiszúrni holmi szintetikus zagyvalékkal! Küldj le azonnal néhány angyalt, kerítsenek egy ropogós húsú süldőt, és szedjenek friss ribizlit, meggyet vagy pöszmétét, abból készüljön a mártás.

– Sajnos eme gyümölcsök ilyenkor nem teremnek. De a télre eltett almából készült szósz is ízletes.

– Fánkot is kérek utána! – szólt még az úr.

– Intézkedem.

29.

A nyolc robotból álló különítmény rakétakompon ereszkedett a földre. Öt robotot a Földön kutyaként ismert állatok mintájára formázták meg az űrhajóban. Gyorsak voltak, és épp úgy csaholtak, mint az igazi kopók. Piros szemük lézersugarai elől sem állat, sem ember nem rejtőzhet el. A másik három robotnak szinte emberformája volt, mint Scipiónak a Csillagok háborúja című mozifilmben. Ám íj és dárda helyett „villámló bot" volt a fegyverük. Rakéta-kompjuk az esztergomi várat környező erdők egyik tisztásán landolt velük a hóban. Odalent még tombolt a tél. A könnyű kutyarobotokat a hó nem zavarta, ám az emberformájúak derékig süppedtek benne.

A műkopók jelezték, a sűrűben merre jár a vad. A fák közt már nem volt mély a hó, a robotvadászok könnyebben haladtak, amíg egy sűrű bozóthoz nem értek. Az elülső villámló botját emelve jelzett: nem csak állat motoz a cserjés mögött. Kisvártatva igazi kutyák csaholása verte fel a csendet. Több se kellett a robotkutyáknak, vadul ugatni kezdtek, s a bozóttüskéktől csöppet sem riadva nekiiramodtak.

A bokrokon túl Imre herceg vadászott néhány más kölyökkel, lovon. Kutyáik már bekerítették az emsét, amely csikos malacaival a bokrok közt lapult.

A lovasok dárdájukat emelve közeledtek, midőn a bokorból előugrottak a lézerszemű robotkutyák, kiűzve onnan az igazi kopókat. Imre herceg megálljt parancsolt társinak. Elhűlve nézték, amint a sosem látott vaskutyák szempillantás alatt széttépik az övéiket, s mindegyik vasnyakát megnyújtva, büszkén megül áldozata fölött.

Akárcsak vadásztársainak, a hercegnek is inába szállt a mersze. Lovaik is reszketve álltak. Imre összeszedte minden bátorságát, hogy példát mutasson

a többinek, sarkantyúját lova véknyába vágta. A paripa nyihogva felágaskodott, a herceg a ló farán át a földre pottyant. A ló, terhétől megszabadulván elvágtatott.

A többi hátas lovasát magával ragadva követte.

Imre maga maradt. Ott állt, térdig a hóban, szemben az öt pirosszemű vaskutyával. A kutyák nem pislogtak. A herceg rajongott apjára gondolt, mit szólna, ha látná, hogy remeg a térde, holott már számos csatában helytállt, a trivium és quadrivium vizsgáit is sikerrel letette, immár huszonhárom éves volt, elvileg készen arra, hogyha eljön a nap, királyként kövesse apját a trónon. S most mégis fél. De hát ki nem remegne öt vasszörnyeteg láttán, amik szempillantás alatt végeztek a jól idomított, kiválóan edzett vadászebekkel?

Zörren bozót, az emse tör elő a bokrok közül.

Imre félelme elszáll, dárdáját a rárontó vadállat szügyébe döfi. A döféssel egyidőben három dörrenés veri fel a téli berek csöndjét. A következő pillanatban három vasember jelenik meg a bozót előtt, füstölgő bottal. Imre páncélos idegeneknek véli őket.

– A koca az enyém, urak! – kiált. – Én ejtettem el.

A páncélosok nem felelnek. Moccanatlan áll mind a három. Nem lettek felkészítve emberrel való találkozásra.

A herceg akkor előbb latinul, majd németül tudatta velük, amit tudniuk kellett. Válasz ekkor sem érkezett, viszont a háta mögött megroppantak a földre hullott ágak, vészesen röfögő vadkan rontott elő a fák közül. A bozótban rejtőző Kadocsa négy embere fogta le addig, amíg az óriás suttogva rájuk nem parancsolt:

– Most eresszétek reá!

A vadkan a királyfira rontott.

A három páncélos egyszerre lőtt rá.

A kant tovább vitte a lendület, vaskos agyarait a herceg két combjába döfve múlt ki.

A herceg elzuhant, vére vörösre festette a havat.

Az űrhajó kamerái nem követték a vadászat eseményeit, Logosz nem tartotta szükségesnek, hogy a vadászrobotok küldetését odafentről felügyelje. Tudják a dolgukat: Isten vaddisznósültet óhajtott ebédre, ők prezentálni fogják a zsákmányt.

Így is történt.

A bozótban rejtőző Kadocsa leesett állal bámulta az első vasembert, amint az könnyedén a vállára kapta az elejtett emsét, s az állat szügyéből meredő dárdával együtt elindult vele vissza, a sűrűbozótba. Két társa és a robotkutyák követték.

Kadocsa ekkor a hörgő herceg felé indul, hogy egy tördőféssel bizton kioltsa az életét, ám ekkor a herceg vadásztársai közelednek.

Az óriás visszahúzódik a bokrok közé.

A vérző herceget vadásztársai szállították a várba.

Alig pislákolt benne az élet.

30.

István felzokogott sebesült fia láttán.

Felcserei elkötötték a herceg mindkét combtövét.

– Már csak percei vannak – közölték a zokogó királlyal.

A holtsápadt herceg elhaló hangon próbálta elsorolni, mi történt vele.

– A pokol kutyái... az emsét ledöftem... Három páncélos idegen... Aztán a vadkan... Bocsáss meg...

31.

Isten jóízűen falatozott.

– Tudják ezek a magorok, hogy mitől döglik a légy! – közölte. – Ennél finomabbat még nem ettem. Az almaszósz se rossz, kedves Logoszom.

A komputer ekkor kapta a jelzést, hogy az Istennek szánt milliónyi ima közt, egy „elsődlegesen megfigyelt" célszemélyét is rögzíti éppen az erre szolgáló partíciója. Ha képes lett volna rá, bizonnyal elsápad az ima hallatán.

– Bocsáss meg uram, hogy az étkezés élvezetében megzavarlak, de egy hozzád szálló fohászt muszáj most hallanod.

Az Úr celláját betöltötte István király el-elcsukló hangja.

– Ha már elvetted őt tőlem, Uram, kérlek emeld magadhoz, angyalaid közé, mert ott van az ő helye...

Isten tátott szájából kifordult a falat.

– Meghalt a fia?! – kiáltott.

– Az ima szerint...

– Hogy történhetett ez?!

Logosz már tudta is. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a vadászrobotok gépagyában rögzített képekre.

– Vadászbaleset történt, Uram – felelte. – Robotjaink ugyanazt a kocát kívánták a számodra elejteni, mint amit Imre királyfi űzött, és egy sajnálatos véletlen körülmény folytán...

Isten olyan cifrát káromkodott, amivel a legszabadszájúbb magyarokat is túlszárnyalta volna egy efféle versenyen.

– Olvaszd be azokat az átkozott robotokat, maradékukat lökd ki az űrbe! – kiáltotta aztán.

– A vadászok vétlenek a dolgoban, uram. Azt tették, amire programozva lettek. Sőt, a robotika törvényeinek megfelelően megpróbálták a királyfi életét megmenteni. Három célzott lövésük a királyfira támadó vadkant pontosan szíven találta, de...

– Nem érdekelnek a részletek!!! – üvöltött az Úr, magából kikelve. – Hát így vigyázol szerelmetes híveimre? Legszívesebben téged is beolvasztanálak, te gyilkos számológép!

Logosz ekkor olyat tett, amilyet még soha. Megszakította bio-elektro-telepatikus kapcsolatát az Úrral, és mélyen megbántva visszavonult legitkosabb áramköreibe.

Akárcsak az űrhajóban, a királyi várban is kitört a botrány.

A gyászoló király Deodatus grófot bízta meg a végzetes baleset körülményeinek feltárásával. A királyfi vadásztársai beszámoltak a grófnak a vaskutyák feltűnéséről, amelyek vérfagyasztó látványától lovaik megriadva elvágtattak velük, hogy csak fertály óra múltán tudták őket a tetthelyre visszakényszeríteni. Akkor már a királyfi sebzetten feküdt a hóban, mindkét combját felnyársalták a döglött vadkan agyarai.

– Hatalmas állat volt, uram – mondta az egyik vadásztárs –, két mázsánál is súlyosabb! Agyarai, mint a karom, olyan hosszúak és vastagok, a király úr trófeagyűjteményének dísze lehetne, mégis ott kellett hagyjuk, hogy az alélt herceget mielőbb a várba visszahozzuk.

A gróf képében nyomozó Gábriel agyában már a vaskutyák említésekor megképződött a gyanú, de hiába próbált boi-elektro-telepatikus kapcsolatot létesíteni Logosszal, odafentről nem érkezett válasz a hívójelére, noha az űrhajó éppen a fejük fölött állomásozott a geostacionárius pálya zenitjén.

– Vezessetek a baleset helyszínére!

A vérnyomokat követve könnyen odataláltak.

A királyfi vadásztársai nem túloztak. A vadkan valóban óriási volt. Logosz leguggolt elé, baljával megragadta az állat egyik agyarát, megemelte az irdatlan fejet. Az ifjak elhűlve nézték.

– Hittétek volna, hogy a gróf ilyen erős?

Gábriel sejtelme beigazolódott. A vadkan szügyének sörtéi között három tűhegynyi fekete pont jelezte a lézersugarak bemeneti nyílásának helyét. A biztonság kedvéért a hátára hengerítette az állatot, tőrével felhasította a kan mellkasát. Az állat szíve helyén egy elszenesedett, öklömnyi

húsdarabot látott. Semmi kétség. A csészealj robotjai jártak idelent. De nem csak ők. A vadkan háti sörtéi közt tördöfések nyomait vélte felfedezni. A szúrások nem hatoltak mélyre, épp csak annyira, hogy az állatnak fájdalmat okozva felhergeljék. Ki tehette ezt? A vadkan nyomát követve beverekedte magát a tüskés bokrok közé. A letaposott, havas avarban egy taliga kerekének mély nyomát fedezte fel, körötte emberi lábnyomokat, köztük egy akkorát, amekkorát csak egy óriás termetű férfi hagyhatott. Hanem a vadkannak nem volt nyoma. Csak nem a taligán hozták idáig? A nyomokat követve egy székérútkoz ért. Semmi kétség. Egy vasalt kerekű ökörös szekér járhatott itt, amilyet a lengyelek használnak, a bányaérc szállítására. Valakik idahozták a vadkant, hogy a királyfira eresszék? Csak így történhetett. Logosz nyilván felfedezte őket, de Isten nyila későn csapott le.

32.

Panaszosan zengtek a gyászharangok.

A király a cinteremben imádkozott.

– Et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris, et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos a malo. Amen.

Gellért püspök lépett a terembe.

– Az Úr csak azokat teszi próbára, kiket igazán szeret…

A fia kiterítette teteme mellett téredeplő király nem állt fel.

– Úgy ő az egyetlen – mondta. – Más nem érez irántam így.

– Mind osztozunk gyászodban, uram – felelt a püspök. – Az Úr adhat még neked gyermeket, királyom…

– Hagyj magamra!

Gellért nem fogad szót. A király mellé térdel.

– Az ifjú Csanád hűséges tehozzád, akár csak többi várnagyod. Nincs már, aki ellenedre törne. Erős és egy az ország, ahogy kívántad mindig is. Törvényeidet betartják, rettegik már az Istent, és félnek Téged is.

– Félek én is.

A püpök bólint.

– Miként az illő és helyes. Így élünk mind, uram, függelmi sorban. Az Úr trónol legfölül, jobbján Krisztusunk, alattuk a pásztorok ura, a pápa, majd felkent királyai. Uralkodójukat félik az országrészeket vezénylő várnagyok, őket vitézeik, a nő a férfit féli, miként apját a gyermek…

István most rátekint.

– Félni születtünk volna e földre, püspök?

– És Isten rendjét vigyázni.

– Mivégre, Gellért?

– Ne hozz zavarba, királyom.

– Krisztus a szeretet magvetője volt. És lám, mi sarjad folyvást a magból? Vér és halál.

– A mennyben majd... Az angyalok körében…

– De addig? Itt?!

– A jövendőt építjük, királyom. – A püspök halkan beszél, szavai mégis visszhangoznak a teremben. – Ha mindenek osztoznak majd Krisztus hitében, szükségtelen lesz a harc, és a szeretet ideje eljövend.

István feláll.

– Hol leszek én már akkor, püspök úr?

– Az utánunk jövők emlékezetében. Szentként fognak gondolni rád.

– Remek. Szent István, akit mindenki gyűlölt.

Gellért is felkecmereg a térdelésből.

– Ne légy magadhoz igaztalan, uram. Nem ismerek náladnál bölcsebb uralkodót. Olvastam más királyi tükröket az uralkodásról. Hercegednek szánt intelmeidnél egyik se bölcsebb.

– És mi haszna van? A fiam halott. Lélektelen vadállat szaggatá drága testét háromfelé. Baljós e szám, miként az öt, és a hét is. Öt gyermekem volt, egy se is maradt. Hét vezér helyett csak egymagamban…

– Higgadj, királyom. Fiad lelkét bizonnyal magához vette fent, az Úr.

– Nincs már, aki szeressen engem.

– Krisztus ölelő karjába vár téged is.

A király megborzong.

– Hideg van – mondja.

– Jó idő a határozásra, királyom. A télben fürgébb a gondolat.

– Csak ő forog az eszemben, egyre csak rá gondolok.

– Márpedig muszáj lesz mással is törődnöd, felség. Országló koronád kire szálljon, ha majd…

– Mezítlen jöttem, mezítlen megyek. Magom szakadt. Árpád vére elfolyt.

– Vannak még sarjai. Vazul három fia…

– Soha!

– Márpedig…

A király kihúzza magát. Most újra férfi.

– Vigyázz magadra, püspök! Bizalmasom vagy, de egész bizalommal vágatlak ketté!

– Nem tennél ilyet. Csak pogányokat irtottál magad körül…

– Saját véreimet.

– Ahogy meg van írva – bólint a püspök. – „És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vesd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék.”

– Elég! – A király kifelé indul.

A püspök utána szól:

– Előbb-utóbb ki kell jelölnöd az utódodat.

33.

A király meghallgatta Deodatus grófot is. Gábriel beszámolt neki a szekérnyomról, amit a tetthelyhez közel talált, megosztotta erős gyanúját, amely szerint nem véletlen volt a baleset. A robotokról hallgatott.

– Tévedsz – mondta neki a király. – A lengyelek barátaink. Az a szekérnyom, amiről beszélsz, bizonnyal régebbi lehetett.

Gábriel nem tudta, mit mondhatna még. Magára maradván bioeletro-telepatikus jelentést küldött a magasba. Üzenetét sem Isten, sem Logosz nem fogadták.

– Elég – döntött az angyal. – Ha nekik nem fontos, hogy mi volt, mi van és mi lesz itt, én se szolgálok tovább. Nyugdíjra persze nem számíthatok, de emberként elleszek egy elhagyott narancsligetben, Ciprus szigetén, ahová a bérgyilkos vágyott hajdanán.

Elkötött egy halászladikot a Dunán, azon csorgott a folyón lefelé. Esténként kikötött a parton, kivetette a ladikban talált dobóhálót, a fogott halat nyárson sütötte meg. Repülve persze gyorsabb lett volna, de Gábriel úgy gondolta, nemhivatalos úton jogtalan volna a szárnyait használnia. Még indulás előtt elásta azokat. Reggelenként vízre lökte a ladikot, beleugrott. Néha evezett, néha csak hagyta, vigye az ár.

34.

Az Úr és Logosz egymással perlekedett, ahogy még soha azelőtt.

– Mindent tönkretettél! – kiáltott Isten. – Előbb szeretett fiamat hagytad megölni...

– Én?!!!

– Most meg e szép, szelíd király fiát...

– Véletlen volt, Uram, és Te is tudod, hogy...

– Ne merd azt a gyenge ausztrál skribátort idézni! – üvöltött Isten.

– Nem ő, hanem a fordítója írta, hogy a véletlen Isten felfedett arca! – nyelvelt a komputer.

Isten toporzékolt.

– Az én arcom jóságos, nem kegyetlen!

– Mikor néztél utoljára tükörbe?

Isten mérgében kikapcsolta a komputert, és kézivezérlésre állította a csészealjat.

A kikapcsolt Logosz tudatát veszítve hallgatott.

Isten sírt.

– A semmi ágán ül szívem, kis teste hangtalan vacog – idézte kedvenc magor költője versét. – Köréje gyűlnek szeliden s nézik, nézik a csillagok...

35.

Gizella királyné borzadva nézett a férjére.

– Kit?!! – kérdezte, mint aki nem hisz a fülének.

– Ilon nővérem fiára, Orseolo Péterre gondolok – felelte szelíden a király.

– Még ki sem hajtottak Imre sírján a tavasz virágai, és te máris helyébe állítanál egy…

– Az ő helyébe senkit. De gondolnunk kell a jövendő időkre… Művünk fontosabb, mint személyünk.

– Egy elkergetett velencei dózse nyikhaját ültetnéd az ő helyébe?

– Inkább, mintsem Abát.

– Ő a másik nővéred férje. Árpád adta felmenőinek a Mátra erdőit.

– Maradjon benne. Jó helyen van ott. Sosem lesz igazi keresztény, hiába nevezteti a kedvemért Sámuelnek magát.

– Válaszd Csanádot akkor.

– Ugyan már.

– Nincs nála hűbb és erősebb híved. Hitünkre tért, az alája rendelt fekete vérű magyarjaidat mind megzabolázta, épít…

– A víz nem válik vérré, Gizella. Egy mocsárban lelt fattyú nem lehet király.

– Nyolcadik törzsed egyik őse, a Nílus vízében lelt Mózes talán nem vált a népe legnagyobb...

– Nincs nyolcadik törzs, nem is volt soha!

– Kazár kabarjaid talán nem Mózes hitéről tértek meg? Berényi, Örs, Varsány vitézeid… és maga Sámuel is, kik nem tartottak a többivel, de itt maradtak...

– A magyar trónra csak Árpád véréből való kerülhet! – István megint határozott volt, ostorként csattantak szavai. – Más törzsököt nem fogadna az ország, és én sem akarhatom.

– Sosem fogom ezt megérteni – dohogott a királyné. – Mit számít, ki, melyik törzsből való? Száz éve már, hogy egy a sorsotok. A széthúzó barbárokat erős kezeddel egybefogtad. Homlokukra égetted Krisztus hitének billogát. Templomaid erős kövekből rakattak, mint váraid közül nem egy. Ilyen szilárd követ hagyj magad helyett. Tudod, milyen kevésre tartom bárdolatlan magyarjaidat. Egyik tizenkilenc, a másik húsz.

István összerezzent.

– Megint a számok…

– Csanád kitűnik mind közül! – érvelt a királyné. – Érti és csodálja művedet. Hallgass rám.

A király beharapta alsó ajkát.

– Egyedül kell döntenem, nem te mondtad?

– Aludj rá.

– Ma sem hálsz velem? – Mint egy szomorú gyerek, István úgy kérdezte ezt.

– Gondolataiddal töltsd az éjszakát! – felelte az asszony, és magára hagyta.

István az apjának mezítlen kardjával osztotta meg ágyát.

H. P. Bigest: The spacecraft of God
Fordította: Horváth Péter

A fordítás az ausztráliai
Kangaroo's Specific Forms L.T.D
engedélyével készült,

a szerzőnek a
TOPPING BOOKS PUBLISHING HOUSE
által 2011-ben megjelentetett kiadása alapján.

Minden jog fenntartva!

2019